

Sub vremea unui cerb sau unui zbor

Gabriel Cristea

Își dezveleau în vânt plopii tulpina
și nalte vârful norii atingeau;
Un stol de zmei îmi contura sușul
pe rădăcini ce ploi reverberau.

Parc-adunasem liniștea din timpuri,
pe unde nici picior de muritor
nu mai trecuse vreme de o eră;
Ploua tihnit, ploua pătrunzător...

Suind pe culmea aprigelor vânturi
- poteca turmelor, spre infinit -
îmi săgetau aripile de suflet
copaci înalți cu brațul arcuit.

„Nu te sui acolo, mai degrabă
rămâi cu noi în liniștea din vânt!”
ziceau neumblătorii de aramă,
ce-mi îngropau zburarea în pământ.

Mă cufundam în seve de mătase,
sub vremea unui cerb sau unui zbor,
și mă predam semințelor fecunde,
ca sclav al lutului nemuritor.